

Частина перша)
↓
П'ЯТЬ
Законів
ПРОПАГАНДИ

«Будинок №3 на вулиці Сонячній»

ЧИ ДОВОДИЛОСЯ ТОБІ хоч раз чути, як щось зненацька гепнулося на горищі? Сидиш ти, приміром, читаєш книжку, аж тут — бух!.. А ти ж точно знаєш, що на горищі нікого немає. Ти зіщулюєшся, прислухаєшся — там тиша. Думаєш: «Ну, почулося, мабуть», повертаєшся до своїх справ, а про дивний звук забуваєш. Забуваєш, бо не знаєш, що на кожному піддашші живуть лепетунчики і це в них час від часу щось гупає.

Людям від лепетунчиків немає ні користі, ані шкоди, тож можна було б про них і не згадувати. Але історію, що трапилася на горищі будинку №3 на вулиці Сонячній, ти маєш знати. Може, колись вона допоможе тобі врятуватися від капосних ідей, якщо хтось захоче тебе ними нагодувати. Не здивуюся, якщо тут ти мені скажеш:

«Знайшла чим лякати — капосними ідеями! Це ж не зіпсований йогурт, від якого потім нудитиме цілий день! Ну почую я від когось щось лихе, то й що?». А я тобі відповім, що краще довіку їсти зіпсований йогурт, ніж стати бранцем лихих ідей. Бо від них може почати лихоманити цілий світ.

Для лепетунчиків, які жили в будинку №3 на вулиці Сонячній, їхнє горище було цілим світом. Вони мало знали про те, що за його межами. Час від часу лепетунчики бачили людей. Ті піднімалися на горище — здебільшого щоб занести якісь старі речі. Лець зачувши чийсь кроки, лепетунчики ховалися, тому люди не підозрювали про їхнє існування, а мешканці горища не могли навіть як слід роздивитися, хто навідується в їхню домівку.

Чую-чую, ти вже нетерпляче запитуєш: «Та хто ж вони такі, ті лепетунчики? Які вони на вигляд?». На перше запитання навряд чи можна відповісти точно (як і на запитання «хто такі люди?», наприклад). А ось описати зовнішність

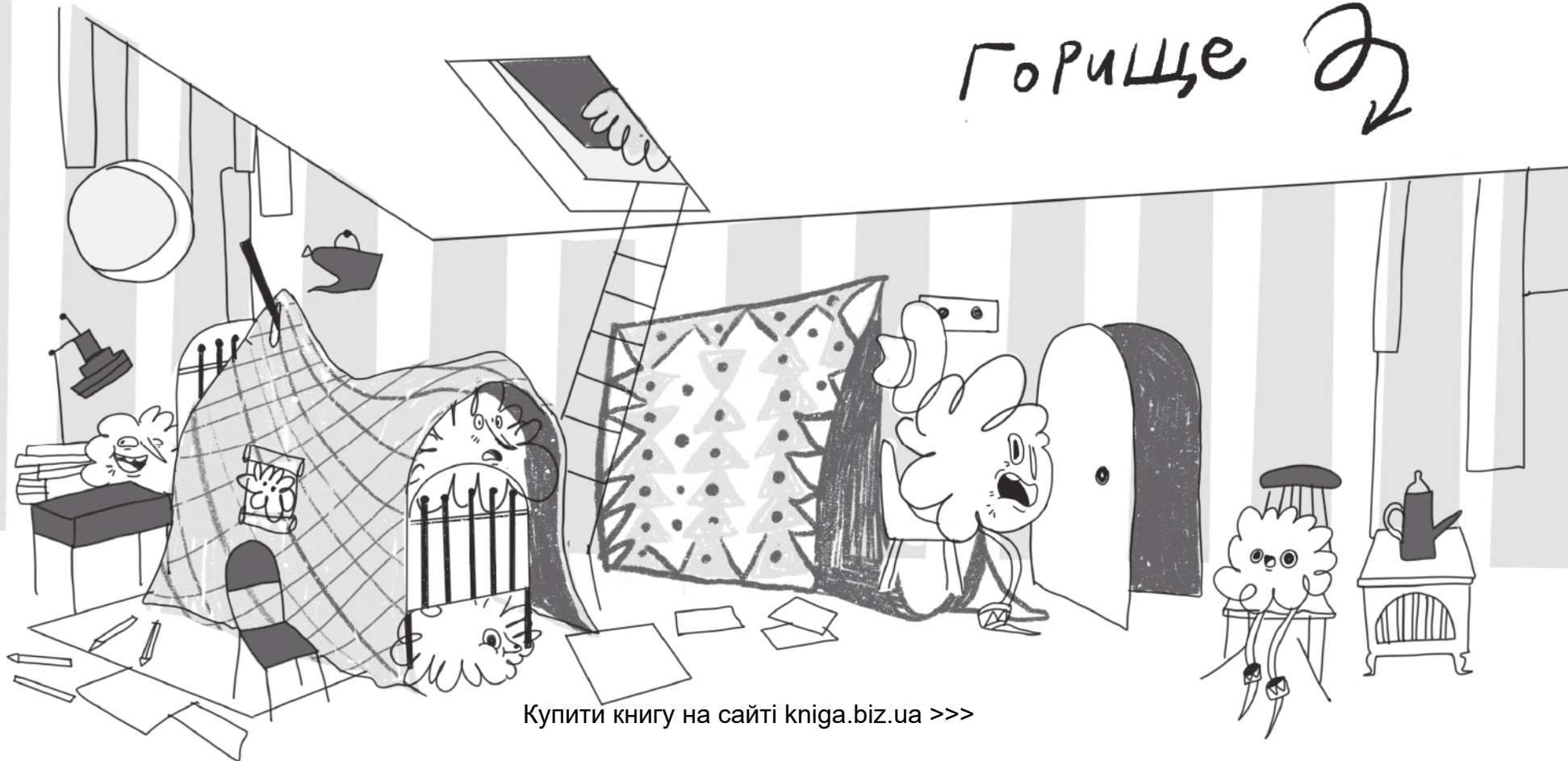

лепетунчиків — це без проблем. Уяви собі пухнасту кульку завбільшки з вишню. Додай цій дивній істоті довгі тонкі ручки й ніжки, та ще обличчя з блискучими очками, що визирають з-під довгої гривки, — ось і матимеш лепетунчика.

Лепетунчики бувають різних кольорів і різної кудлатості: від білих до фіолетових, від суперпатлатих до ледь скуйовджених. Ті, що схожі між собою, намагаються триматися разом — зазвичай їх об'єднує не лише зовнішня подібність,

а й однакові інтереси та звички. Однак і різниця не заважає лепетунчикам знаходити спільну мову. Раніше бувало на їхньому горищі всяке: сперечалися, чубилися, робили одне одному капості. Та зрештою зрозуміли, що в битих горщиках каші не звариш. Зрозуміли всі, крім абищойців... На цьому горищі жили два лепетунських народи: доладики й абищойці. Абищойці були... Та про все по порядку.

Горище

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Лепетунчики:

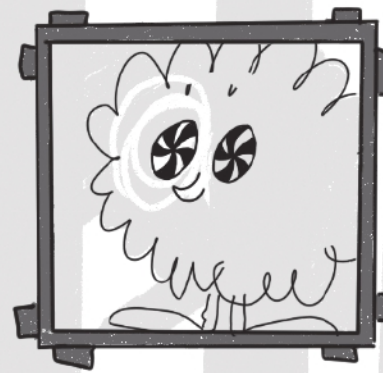
Кік

Вишня

Дядько Холі

Абищойці

Доладик-Художник

Чухлер

Доладикки та абищойці

Доладики та абищойці

Дядьку Холі, дивіться, тут щось цікаве, — синій пухнастий лепетунчик Кік покликав учителя до своєї знахідки.

То був електрочайник, його напередодні виніс на горіще хтось із мешканців будинку. Дядько Холі уважно оглянув та обнюхав прилад, хіба що на смак не скуштував.

— Чудово-чудово, — тішився вчитель. — Тут є нагрівальний елемент, ми його зможемо використати для обігріву теплиць. Будуть у зелененьких ще смачніші полундори.

Дядько Холі був головним інженером та ідейним натхненником синіх доладиків — їх вважають найкращими технарями-винахідниками. Люди постійно виносять на горіще стару техніку. Зламану або просто ту, що відслужила

своє і її замінили на щось сучасніше. Горища, балкони й комори зазвичай стають перехідним пунктом між домом та звалищем. Саме туди складають непотрібні речі, які шкода викинути одразу. Для синіх лепетунчиків-доладиків немає більшого щастя, аніж знайти на горищі черговий прилад. У якому б стані той не був, вони завжди вигадують, що з нього можна зробити.

Інші доладики шанують синіх, бо завдяки їм життя стає простішим і приємнішим. Для зелених доладиків сині роблять різноманітні сільськогосподарські пристрої. Зелені — знані на горищі фермери, вони забезпечують усіх найкращими лепетунськими продуктами: банатрушкою, картопляслом, полундорами та ще всякою всячиною. По-трапляючи до рук білих доладиків, ці харчі перетворюються на вишукані делікатеси. Для кухні сині теж вигадують безліч «розумних» приладів.

Ще є жовті доладики із золотими руками. І йдеться не тільки про колір, але й про їхнє вміння будувати й майструвати будь-що: від стільця до роботизованої руки — змішувача коктейлів. Щоправда, то штука складна, тому для неї вони купують креслення в синіх. А потім цю робокотейлеруку охоче купують помаранчеві. Вони найвеселіші та найщедріші з усіх доладиків. Утомившись від своїх справ, усі залюбки купують путівки до готелів, облаштованих помаранчевими. У яскравих кудланів є все для відпочинку: басейни, водяні гірки та пальми,

весела музика, безліч цікавих історій і, звісно ж, смачні коктейлі. А ще серед доладиків усіх видів чимало талановитих художників, письменників, спортсменів, акторів і музикантів.

Так, лепетунчики ведуть досить бурхливу діяльність, і я дивуюся, що люди досі не помітили їхніх осель та підприємств на своїх горищах. Чи то через неухважність, чи через заклопотаність... А може, лепетунчики просто вміло маскують свої будівлі під той мотлох, яким зазвичай завалені горішні приміщення людських осель.

Горище будинку №3 на вулиці Сонячній не таке вже й велике, але на ньому постійно щось відбувається: наукові відкриття й виставки картин, промислові прориви та презентації книжок. Жити тут — суцільна втіха. Хоча чекай-но, бачиш отих лепетунчиків брудно-сірого кольору? Дивлячись на них, важко сказати, що вони радіють життю. Це і є абищойці. Завжди набундючені й незадоволені. Поруч із веселими доладиками вони мають такий вигляд, ніби їм тричі на день перебігає дорогу чорний кіт із порожніми відрами.

— Дядьку Холі! — пошепки покликав учителя Кік, за-примітивши туж саму юрбу абищойців, що й ми з тобою. — А чому абищойці завжди такі похмурі?

— Колись я, Кіку, поставив таке ж самісіньке запитання своєму татові. Знаєш, що він відповів? — дядько Холі посміхався. — Він сказав, що доладики веселі, бо весь

час зайняті чимось цікавим і корисним. Абищойці ж у цей час дають горобцям дулі — тому їм і немає чим тішитися.

— Що? — не зрозумів Кік. — Навіщо горобцям дулі? Ніколи не бачив, щоб абищойці їх давали цим милим птахам. Вони як — із вікна їх дають?

Дядько Холі засміявся:

— Ні, малюче, я мав на увазі, що абищойці, м'яко кажучи, не дуже люблять працювати, а здебільшого байдикують.

— Але це ж нудно! — Кік був енергійним малим доладиком, тому щиро не розумів, як можна обирати байдики, коли навколо стільки цікавих занять.

— Це не тільки нудно, але й погано закінчується, — задумливо промовив Холі, який уже чимало бачив у житті. — Вони через це не дуже добре живуть. Кепсько, якщо казати прямо.

— А я колись говорив із кількома малими абищойцями, — згадав Кік. — Вони такі хвальки! Кажуть, мовляв, абищойці найкрутіші, бо Абищойство займає більшу частину горища.

— Так, більшу. Тільки що там є, крім безладу? — запитав дядько Холі, не дуже-то сподіваючись на відповідь.

— Вентиль, наприклад, — сказав Кік. — Вони весь час хизуються, що тепло в Доладиківство йде через них, тож вони можуть будь-якої миті його перекрити. Це правда, дядьку? Уявляю, як тоді стане холодно, бр-р!

